

IV.

De zomer ging kalm voorbij. Everaart en Elza leefden in blijde hope. De visschersschuit was besteld en werd reeds gebouwd op de werf der naaste zeestad. Als Everaart terugkeerde van zijn reizen met Japik, waar hij nog eenige maanden in dienst bleef, bespraken beide geliefden de komende dingen. Zoo spoedig zij getrouwd waren, zouden zij gaan wonen in Elza's hut, die tot dat doel geheel hersteld en opgeknapt werd. De blinde vader had wel iets gebromd: „Al nieuwigheden, en de hut is wel genoeg; 'k heb er met mijn vrouw gelukkige jaren gesleten”, maar verder strekte zijn tegenstand zich toch niet uit. Misschien had hij er tijdens een bui van bitterheid wel eens willen bijvoegen: „'t Is het beste, dat getrouwd alleen gaan wonen”, maar die beroerde oogen hadden voor hem 't spel bedorven en hij begreep het wel, dat hij zijn dochter niet missen kon. Jan zou op de nieuwe schuit „Elza” — want 't spreekt van zelf, dat 't jonge vrouwtje haar naam moest geven aan het schip — dienst nemen als dekjongen en aldus ingewijd worden in 't zeemansleven. De zee, de geheimnisvolle, nooit begrepene zee, trok den knaap met onweerstaanbare kracht, sterker nog dan de verleide-

lijke Sirenen door hun bekoorlijk gezang de schippers. En de oude kon er niets op tegen hebben, dat zijn jongste 't bedrijf zijns vaders koos, terwijl Elza gerustgesteld was door Everaart's belofte „over den broer te waken als over een eigen kind”.

Eindelijk, eindelijk brak de dag van 't huwelijk aan. Al waren er nog steeds eenige oude klappeien, die de preutsche madam niet konden verdragen en nog minder, nu zij een sportje hooger klom, toch hield het gansche dorp er aan 't jonge paar te toonen, dat het geëerd en geliefd werd. De vlaggen wapperden dan ook lustig in het verfrisschende zee-windje op den schoonen Septembermorgen, terwijl kransen van groen en bloemen den weg aanduidden van Elza's woning tot de kerk. De schoolmeester had eenige plakkat en vervaardigd, waarop in sierlijke letters allerlei schoone spreuken en toepasselijke woorden stonden:

Eere aan 't jonge paar.

Zegewenschen voor den held en zijne echtgenoot.

De oude priester gevoelde zich gelukkig, de beide geliefden te mogen vereenigen. Om zijn lippen speelde een glimlach en 't was met een trillende stem, dat hij den zegen van God over de gehuwden uitsprak. Ieder gevoelde, dat die woorden niet alleen van de lippen vloeiden, maar diep, oneindig diep uit 't harte opkwamen.

Er heerschte vroolijkheid rond de bruiloftstafel.

Everaart en Elza zaten in een getooiden zetel. Hun glas was met bloemen versierd, zoodat zij moeite hadden om er goed uit te drinken. Blom en Vinier

waren in de wolken, omdat zij hun pleegkind gelukkig zagen. De laatste zei wel tien maal met tranen in hare goedige oogen: „Zoo uw arme vader en moeder dat toch hadden mogen beleven!” Fiere, de oude zeebonk, haalde waarachtig nog grappen uit zijn jongen tijd en maakte zijn vrouw Leede, nu al een besje, nog verlegen. De blinde vader zag er voor zijn doen welgedaan uit en verwenschte meer dan ooit „zijn beroerde oogen” en „dien fellen bliksemslag op zee”, waardoor hij niet eens zijn kinderen zien kon. De schoolmeester sprak deftige woorden, die de genoodigden wel niet allen recht verstonden, maar die ze toch schoon vonden, zoo schoon, dat Vinier en Leede, en nog een andere buurvrouw Hilda er waarlijk de tranen van in de oogen kregen.

De disch was ruim voorzien en de spijzen en dranken lieten zich goed smaken. En toen de oude priester vertrokken was, want de goede man mocht zijn gebeden voor al zijn kinderen, zij die thuis en zij die op zee waren, — alle dorpingen immers behoorden tot zijn kinderen, — niet verzuimen; toen de grijsaard dan vertrokken was, verscheen Michiel, de kreupele vedelaar, en daar 't hutje te klein was, dansten de genoodigden en andere dorpingen, die nu van alle kanten kwamen opzetten voor het huis zoo vroolijk, dat zelfs Blom, Vinier, Fiere en Leede hunne stramme beenen nog eens uitrekten, als telden zij pas twee kruisjes in plaats van over de zes.

Maar de zon zonk in 't verre westen, statig weg in 't water; het goud blekkerde nog op de luchtige vederwolkjes. Maar ook dat verdween en

langzaam aan vertoonden zich de pinkelende sterren, terwijl het zachte windje de tonen van de vedel medevoerden ver over de duinen.

Elza's gedachten dreven af...

Ze dacht aan dien vreeselijken avond en nacht, toen de „Lucy” verging...

Ze dacht aan die familieleden, welke hier gekomen waren, om verwanten te herkennen...

Elza werd somber...

Ze was Everaart's vrouw nu... maar zou ze hem behouden?

Ze hoorde 't ruischen der zee, en dat klonk liefelijk in den zoelen avond.

Maar die zee bleef toch voor haar de vijand. Die meende ook recht te hebben op Eyeraart.

Doch neen... ze bezat reeds Vermeire's... den laatsten moest ze sparen.

Haar Everaart was sterker dan de zee... hij de reus, de held....

De bruiloft werd voortgezet in de grootste dorps-herberg en tot diep in den nacht bleef de feestvreugde heerschen.

HELDEN ZONDER ZWAARD
DOOR A. HANS

lodewijk Opdebeek Uitgever Antwerpen

HELDEN ZONDER ZWAARD

UIT HET ZEEMANSLEVEN

DOOR

A. HANS

VLAAMSCH E BOEKHANDEL
LODEWIJK OPDEBEEK — ANTWERPEN.